

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 537/2017-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Michaelou Kajabovou, Budovateľská 2, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 377/1997 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v súvislosti s rozhodovaním o trovách v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 377/1997 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti podrobne opísala priebeh napadnutého konania v súvislosti s rozhodovaním o trovách, keď v doplnení sťažnosti okrem iného uviedla:

„V nadväznosti na v sťažnosti popísaný skutkový stav v súvislosti s prietiahmi pri postupe Okresného súdu Bratislava I. pri rozhodovaní o trovách konaniach vo veci č. k. 8C 377/1997 poukazujem na ust. § 151 ods. 1 až 3 Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle uvedených ustanovení súd o trovách konaniach rozhoduje spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončí a len v zložitých prípadoch (aj to najmä pri väčšom počte účastníkov konania alebo väčšom počte uplatňovaných nárokov, čo sa na daný prípad nevzťahuje) súd môže rozhodnúť o trovách konania až do tridsať dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí. V tejto súvislosti preto opätovne zdôrazňujem neprimerané až absurdné prietahy pri postupe Okresného súdu Bratislava I. v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania, keď o trovách konania rozhodol až po vyše jedného roku od právoplatnosti rozsudku vo veci samej a následne v rámci odvolacích ako aj dovolacích konaní spis nepostúpil v riadnych lehotách na ďalšie konanie v dôsledku čoho nie je do dnešného dňa o trovách konania riadne rozhodnuté.“

2. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu pri rozhodovaní o trovách konania došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ďalej žiada, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 33 000 €, ako aj trovy konania.

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

5. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

7. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia

jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

11. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu okresného súdu zistil, že napadnuté konanie v súvislosti s rozhodovaním o trovách skončilo uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 741/2014 z 30. januára 2015, ktorým krajský súd zmenil rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 8 C 377/1997 z 8. januára 2010 tak, že sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7. apríla 2015, keď uznesenie krajského súdu, proti ktorému nebolo možné

podat' odvolanie, prevzal odporca. Ústavný súd poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky uznesenie krajského súdu z 30. januára 2015 prevzal už 26. marca 2015.

12. Keďže sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu pri rozhodovaní o trovách v napadnutom konaní sťažnosťou doručenu ústavnému súdu až 21. januára 2016, t. j. v čase, keď napadnuté konanie pri rozhodovaní o trovách už bolo právoplatne skončené, a preto k namietanému porušovaniu označených práv už nemohlo dochádzať a právna neistota sťažovateľky už nemohla trvať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

13. Ústavný súd nad rámec poukazuje na to, že sťažovateľkou následne iniciované dovolacie konanie bolo skončené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý dovolanie sťažovateľky odmietol. V odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 127/2016 z 25. mája 2017 sa okrem iného uvádza:

„Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v preskúmanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety citovaného stanoviska. Dovoláním napádané uznesenie odvolacieho súdu zhrňa doterajší priebeh konania, popisuje dôvody, ktoré viedli žalobkyňu k podaniu odvolania, uvádza rozhodujúci skutkový stav, cituje právne predpisy, z ktorých súd vyvodil svoj právny názor. Jeho obsahom sú aj úvahy, ktorými sa pri hodnotení dôkazov riadil a na základe ktorých dospel k úsudku, že konkrétnu procesnú situáciu možno hodnotiť ako dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý výnimočne nemožno žalobkyňi náhradu trov konania priznať. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu dáva odpoveď na podstatné otázky týkajúce sa náhrady trov konania a zodpovedá tak požiadavkám vysloveným v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu z 20. júna 2014 sp. zn. 6 Cdo 232/2013. Dovolací súd považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za riadne zdôvodnené a presvedčivé. Žalobkyňa teda nedôvodne argumentovala, že uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné; za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.“

14. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017